

методу правового регулювання // Форум права. – 2008. – № 1. – С. 453-458.

3. Проблема адміністративного договору у доктрині, законодавстві, на практиці / Р. Куйбіда [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pravo.org.ua/2010-03-07-18-06-07/adminyust/1067-administrative-justice-key-issues-and-ways-to-overcome-them-ua.html>.

4. Синьов О. В. Ознаки та сутність адміністративного договору [Електронний ресурс] / О. В. Синьов – Режим доступу: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/nukprac/sociology/2012/183111-171-8.pdf>.

5. Основи адміністративного судочинства та адміністративного права : навч. посібник / за заг. редакцією Куйбіди Р. О., Шишкіна В. І. – К.: Старий світ, 2006. – 576 с.

6. Про охорону культурної спадщини: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 39. – Ст. 333.

7. Порядок укладення охоронних договорів на пам'ятки культурної спадщини: постанова Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2001 р. № 1768.

8. Сергеев А.П. Гражданско-правовая охрана культурных ценностей в СССР: монография / Александр Петрович Сергеев. – Л.: Изд-во Ленинградского ун-та, 1990. – 192 с.

УДК 341.6 (043.2)

Юргілевич Я. Р., начальник відділу
інформаційно-технічного забезпечення,
Вінницький апеляційний адміністративний суд, м. Вінниця, Україна
Цезар А. Р., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА НА ЗВЕРНЕННЯ ЗА ЗАХИСТОМ СВОЇХ ПРАВ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Питання прав людини, можливість їх реалізації та захисту є одним із актуальних питань протягом всього існування людства. Утвердження та забезпечення прав людини є важливим індикатором в державі, який вказує на її демократичність, соціальність, а також на те, що держава є правовою.

Розділ II Конституції України присвячений безпосередньо правам, свободам та обов'язкам людини і громадянина. Крім того, в Конституції України закріплено, що права і свободи людини і громадянина захищаються судом. Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб [1]. Відповідно до Основного Закону саме судова влада покликана запобігати неправомірним діям з боку держави відносно людини і громадянина.

Право на правосуддя відображається в основних засадах судочинства.

Тому зміст цього права складається з наступних елементів: доступність правосуддя; право на апеляційне та касаційне оскарження судового рішення; незалежність і неупередженість суду; рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом; право на захист; публічність судового розгляду; розгляд справи в найкоротший строк, що передбачений законом [2, с. 19].

Згідно з ч. 5 ст. 55 Конституції України «кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна». Тобто, згідно з цією нормою, будь-яка особа має право на звернення до Європейського суду з прав людини.

Першим універсальним міжнародним документом в сфері захисту прав людини є Загальна декларація прав людини, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року та ратифікована Україною 17 липня 1997 року. Дана Декларація виступає підґрунтям для всіх наступних нормативно-правових актів як національного так і міжнародного характеру.

Існує наднаціональна міжнародна судова установа, яка розглядає скарги осіб щодо порушення їхніх прав державами – сторонами Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, і ця установа – Європейський суд з прав людини.

Відповідно до ст. 19 Конвенції Європейський суд створений для забезпечення дотримання договірними сторонами їхніх зобов'язань за Конвенцією та протоколами до неї. Відповідно до ст. 32 Конвенції, юрисдикція Європейського суду поширюється на всі питання, які стосуються тлумачення та застосування Конвенції і протоколів до неї та які передаються на його розгляд відповідно до статей 33, 34 і 47 Конвенції. Даний суд не виконує функції національного суду та не має повноважень скасовувати або змінювати рішення національних судів, а також не може безпосередньо втручатися в діяльність органу влади, дія або бездіяльність якого спричинила порушення [3].

Згідно з п. 1 ст. 35 Конвенції Суд приймає заяви до розгляду лише після того, як були використані усі внутрішні засоби юридичного захисту, і лише протягом шести місяців з дати винесення остаточного рішення. Суд не розглядає заяву, яка не відповідає цим умовам прийнятності.

Згідно статистичного зведення, наданого прес-службою Європейського суду з прав людини кореспонденту друкованого видання «Європейська правда», станом на початок 2017 року в секретаріаті Європейського суду з прав людини перебуває більше 18 тисяч скарг на порушення Україною Європейської конвенції з прав людини. На початок року в базі суду перебувало 18131 позовів, поданих проти України, що складає 22,8% від всієї кількості справ. Рік тому Київ також мав перше

місце за цим показником – тоді на розгляді в суді знаходилося 13,9 тисяч скарг, або 21,4% від загальної кількості. Таким чином, українське навантаження на Європейський суд з прав людини за рік зросло більше ніж на 4 тисячі справ [4].

Кожна людина, що звертається до суду за захистом своїх прав, законно розраховує на всебічний та швидкий розгляд справи, на компетентність, незалежність та неупередженість суду. І саме національні суди повинні забезпечити справедливий та неупереджений розгляд справ осіб, а також створити всі умови для захисту прав та свобод людини і громадянина. Але, коли можливості національних судів вичерпані, то особа має повне право звернутися до вищої інстанції, а саме, до Європейського суду з прав людини. І одне із завдань нашої держави в тому, щоб судова система в Україні працювала так, щоб кількість скарг до Європейського суду була мінімальною. Також, важливим є налагодження механізму звернення до Європейського суду, адже звернення до нього – невід’ємне право людини і громадянина, прописане в Конституції України – Основному Законі нашої держави.

Література

1. Конституція України: прийнята на п’ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Аракелян М. Забезпечення конституційного права людини на захист прав і свобод судом / М. Аракелян // Право України. – 2006. – С. 19–21.

3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод ратифікація від 17.07.1997 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_004.

4. Україна – антилідер за скаргами до ЄСПЛ, її частка зростає [Електронний ресурс] Європейська правда. – 2017. – Режим доступу: <http://www.eurointegration.com.ua/news/2017/01/26/7060704/>.

УДК 342-002.6: 316.752.4

Юринець Ю. Л., д.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ ШЛЯХОМ ОБМЕЖЕННЯ ПОШИРЕННЯ В КРАЇНІ ІНФОРМАЦІЙНОГО КОНТЕНТУ РОСІЇ ЯК КРАЇНИ-АГРЕСОРА

Суттєвою складовою агресії Російської Федерації (далі – РФ) проти України виявилася так звана «інформаційна війна», до якої Україна виявилася неготовою. Антиукраїнська пропагандистська кампанія виявила